

[Bertel Dahlgaard.]

Må jeg nævne et andet eksempel. En fremtrædende repræsentant for medicinalindustrien talte forleden i et blad om den kampagne, der føres mod medicinalfabrikkerne; det var direktør Abildgaard i et interview i „Politiken“ den 6. november. Jeg vil gerne spørge: Hvem fører kampagne mod fabrikkerne? En sådan er i hvert fald ikke udgået fra apotekerkommissionen. Ethvert spørgsmål, der står i forbindelse med fabrikkerens forhold, er forhandlet på saglig vis. Apotekerkommissionens flertal, 13 af 15 medlemmer, er så godt som nogen interesseret i en blomstrende medicinalindustri herhjemme, og flertallets sagkundskab lader sig ikke klandre. Dette flertal bestod selvfølgelig ikke af ensidige fortalere for medicinalindustrien, men af mænd, der var sat til sagligt og, lad mig understrege, uafhængigt at afveje medicinalindustriens, apotekernes og samfundets interesser overfor hinanden.

Da apotekernes og farmaceuternes repræsentanter i kommissionen foreslog, at industriens ret til særnavn skulle begrænses til fem år for en række præparater, og at gamle præparaters særnavn skulle afvikles omgående, gik det øvrige flertal imod dette forslag, netop ud fra ønsket om at ville være helt sikre på ikke at gå fabrikkerens berettigede interesser for nær; de viste den store imødekommethed overfor fabrikkerne, som også det her fremsatte forslag er udtryk for, at foreslå, at særnavn, når specialiteterne er registreret, bevares i 10 år og, når specialiteterne fortsat er af væsentlig betydning, bevares i 20 år, ligesom afviklingen af de gamle specialiteters særnavn udstrækkes over et tidsrum af 5 år. Ikke mindst det sidste var en imødekommethed udover, hvad en nøgtern vurdering af forholdene måtte tilsige, idet det jo her ikke må glemmes, at de fleste af disse gamle specialiteter er præparater, som ikke, da de udsendtes, opfyldte de betingelser, som nu kræves med tilslutning af alle, og som stadig siden 1934 er krævet for at blive

anerkendt som specialitet. Når der efter lovforslaget og efter apotekerkommissionens flertalsindstilling gives yderligere fem års gyldighed for disse specialiteter, som allerede ifølge 1932-apotekerlovens forudsætninger skulle inddrages, er det netop begrundet i ønsket om en hensyntagen til fabrikkerne, udover hvad der i og for sig kan begrundes rationelt.

Jeg ser, at den samme industrirepræsentant overfor bladet udtaler, at lovforslagets gennemførelse vil betyde et brud på produktionsudviklingen, og at det aldrig vil kunne billiggøre produktionen, at den skal henlægges til 350 små produktionssteder, nemlig apotekerne. Hvad mener man med en sådan udtalelse? Hvad tilsigter man med en så vildledende bemærkning, som jeg ser gentaget af direktør Simonsen forleden i „Nationaltidende“? Hvor indeholdes der i flertalsbetænkningen eller i dette lovforslag noget om, at den produktion af medicin, som hidtil er foregået på fabrikkerne, skal henlægges til apotekerne?

Efter dette lovforslags gennemførelse vil spørgsmålet om, hvor et præparat, der hidtil har haft specialitetsmærke, fremtidig skal produceres, alene afhænge af, hvor det fremstilles billigst. Hvis det kan leveres apotekerne billigere af industrien, end apotekerne selv kan fremstille dem, kan det betale sig for apotekerne at købe præparaterne fabriksfremstillet, og de vil da fremdeles blive fremstillet af industrien. Fremstilles et præparat billigere af apotekerne, end det kan leveres af industrien, vil det blive fremstillet på apotekerne. Så enkel er sandheden om den ting, og alle spekulationer, som det ærede medlem hr. Aksel Møller nærmede sig, om vidtløftige driftsøkonomiske beregninger og kalkulationer over, hvor den enkelte medicin kan fremstilles billigst, kan man spare sig, fordi det ganske simpelt vil fremgå af erfaringerne den dag, præparaterne efter f. eks. 20 års beskyttelse af særnavnet går ud i fri konkurrence mellem de industrielle virksomheder og apotekerne.